

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

Stáří - téma, o kterém se v dnešní společnosti nemluví vždy snadno.

Žijeme v době, která obdivuje mládí, rychlost, výkon a neustálou aktivitu. Chceme být mladí, vypadat mladě, být výkonní a mít stále nové cíle.

Jenže, jak víme, čas se nedá zastavit. Všichni stárneme. Každý den, který prožijeme, je zároveň dnem, který už se nikdy nevrátí. Stáří není něco, co stojí mimo.

Je nedílnou přirozenou součástí našich životů.

Povídání:

V mládí míváme často pocit, že je před námi nekonečně mnoho času. Svět je otevřený, možností je nespočet a život se zdá být především tím, co k nám teprve přijde. No ale s přibývajícími lety se tento náš pohled výrazně mění. Začneme si více uvědomovat, co už bylo. Vnímáme lidi, které jsme potkali, pamatujeme si rozhodnutí, která jsme udělali, chvíle radosti i chvíle, které bolely. A právě v tom se rodí zkušenost.

Mladý člověk má často sílu a odvalu. Starší člověk má zase zkušenost, nadhled a schopnost vidět věci v širších souvislostech.

Jedno ale není lepší než to druhé. Jsou to různé dary různých období života.

Přesto se někdy snažíme (a v podstatě zbytečně) své stáří skrývat. Chovat se, jakoby nebylo. Televizní reklamy nám ukazují věčný vzhled mládí, společnost obdivuje výkon a rychlost a člověk má pocit, že když nestačí držet krok, ztrácí svou hodnotu. Cítí se nevýznamný.

Jenže hodnota člověka nikdy nespočívá pouze v tom, kolik toho dokáže udělat.

Člověk má hodnotu jednoduše proto, že je člověkem.

A stáří může přinášet něco, co se nedá získat žádným kurzem ani přečíst v žádné knize.

Prožitý čas. Vzpomínky. Zkušenost. A schopnost rozlišit, co je skutečně důležité a co jsme kdysi považovali za zásadní, ale čas to odnesl. Starší člověk už často nepotřebuje dokazovat svou hodnotu každým výkonem. Ví, že některé věci stojí za boj a jiné je lepší nechat odejít. Ví, že člověk může mít pravdu a přesto něco ztrácet. Ví, že někdy je důležitější obejmout než vysvětlovat. A ví také, že život není složen jen z velkých událostí.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Je tvořen tisíci obyčejných dnů, které jsme dříve přehlíželi. Stáří nás tak učí. Porozumění, radosti i vděčnosti. Vděčnosti za čas, který jsme dostali. Za lidi, kteří nám zůstali. Za možnost ještě něco říct, někoho navštívit, někomu odpustit nebo poděkovat. Z duchovního pohledu není žádné období života zbytečné.

Dětství má svůj úkol. Mládí má svou sílu. Dospělost přináší odpovědnost. A stáří může přinést moudrost, předávání zkušeností a smíření s tím, že člověk není pánem času.

Každé lidské období má své místo. A stáří je vždy plnohodnotným obdobím v našem životě.

Stárnutí nepřináší jen ztráty. Doplnuje nám to, co jsme si kdysi málo uvědomovali. Přibývá zkušeností, vzpomínek, pochopení a schopnosti přijímat život takový, jaký je. A právě v tom spočívá jedna z největších životních moudrostí. Nechtít být stále někým jiným a někde jinde. Ale přijmout čas, ve kterém právě jsme.

Stáří tedy není konec hodnotného života. Je jeho další kapitolou. Kapitolou, ve které už člověk nemusí tolik dokazovat, ale může více předávat. Může být oporou, naslouchat, vzpomínat, radovat se z toho, co přichází po něm, a předávat dál něco ze svého života. I proto má každý věk své místo, svou důstojnost a svůj nenahraditelný smysl.

Závěrem:

Zkusme se na stáří dívat jinak. Ne jako na něco, před čím je třeba utíkat, ale jako na část života, která jednou čeká každého z nás. Věnujme mu svůj čas stáří. Poslouchejme jeho vzpomínky. Ptejme se. Nechme si vyprávět. A pak nalezneme něco, co bychom sami hledali těžce a velmi dlouho. Protože když se naše dva světy setkají, vždy se mohou vzájemně silně obohatit.

A když sami cítíme, že nám roky přibývají, nezapomínejme: náš život neztrácí hodnotu. Jen dostává jinou podobu. Každé období má totiž svůj čas, svůj úkol i svou krásu.

A odpočinek? Jistě, to je pochopitelně důležité. Najděte si místo, které uklidní a přinese prostor k rozjímání. A takové místo je taky Duchovní centrum na Vranově. Tady se člověk může zastavit, ohlédnout se a v klidu přijmout to, kde se právě v životě nachází.

Protože život není krásný jen tehdy, když začíná. Je krásný také tehdy, když dozrává.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

